

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122206823
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122206823.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej X. O., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, D. XXX, XX XXX D., o zaplatenie 10.000, - eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/114/2022-84 zo dňa 03.februára 2023, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
  - Žalobu zamieťa.
  - Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.“
- Rozhodnutie právne odôvodnil § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 01.10.2018 do 04.12.2018 (ďalej len ako „Občiansky zákonník“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase do 09.12.2021 (ďalej len ako „Zákon o bankách.“)
- Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil proti žalovanej nárok na zaplatenie sumy 10.000 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že postupca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej dňa 01.10.2021 medzi právnym predchodcom žalobcu 365 bank, a. s. (pôvodné obchodné meno Poštová banka, a. s.) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 10.10.2018 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy poskytol postupca žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností, ako aj ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve vo VOP. Žalovaná aj napriek opakovaným výzvam postupcu neplnila pohľadávku riadne a včas, čím došlo k porušeniu povinnosti podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 12.11.2019 vyhlásil celý úver za splatný, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu vo výške 13 605,75,- eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 10 865,13eur, z riadneho úroku vo výške 2 704,62 eur a poplatkov vo výške 36 eur. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 10 000 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania počnúc dňom 02.10.2021, t.j dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Žalovaná sa k podanej žalobe nevyjadрила.

4. Následne súd prvej inštancie výzvou adresovanou žalobcovi, zo dňa 15.12.2022, určil, aby žalobca oznámil súdu akým spôsobom bola skúmaná schopnosť žalovanej splácať predmetný úver, a taktiež, aby to náležitým spôsobom preukázal. Ďalej bol žalobca vyzvaný, aby predložil výzvu pred postúpením pohľadávky, tak ako to predpokladá Zákon o bankách, a v neposlednom rade, aby oznámil pre nezaplatenie, ktorej splátky došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti.

5. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 03.01.2023 okrem iného uviedol, že v posudzovanom prípade došlo v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.10.2019. Zároveň žalobca uviedol, že jeho právny predchodca dodržal všetky zákonné podmienky, vymedzené v dikcii ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom poukazuje na to, že žalovaná sa nachádzala v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a taktiež právny predchodca žalobcu si splnil aj ďalšiu povinnosť, ktorá mu vychádza zo zákonného znenia predmetného ustanovenia, a to že opakovane vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok. Žalobca má za to, že podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách boli v predmetnom konaní splnené, keďže výzvou zo dňa 12.11.2019 bola žalovaná vyzvaná na splnenie pohľadávky vo výške 11 2050,55 eur. Taktiež uviedol, že z predloženej platobnej histórie nemožno mať pochybnosti o 90 dňovom nepretržitom omeškaní žalovanej, pričom toto omeškanie trvalo aj po odoslaní výzvy na úhradu.

6. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom vzhľadom na jej nedostatok žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pri svojom zistení vychádzal najmä zo záveru, že Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom je neplatná pričom v tomto kontexte poukazuje na znenie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách keď uvádza, že postupca neplatne zosplatnil predmetný úver, a teda 365.bank, a.s. v predmetnom konaní postúpila žalobcovi tzv. živý úver. Súd prvej inštancie v tomto prípade nepopiera možnosť postúpenia aj časti peňažného záväzku, avšak v predmetnom konaní došlo k postúpeniu celej zosplatnenej pohľadávky, pričom neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalovanej spôsobila, že pohľadávka vo výške v akej bola postupovaná na žalobcu postúpená byť nemohla, keďže konečná splatnosť spotrebiteľského úveru by nastala až 20.10.2026. Vychádzal najmä z toho, že predmetný právny vzťah založený medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, a tak sa naň budú vzťahovať normy spotrebiteľského práva. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na zákonnú dikciu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý hovorí o tom, že ak sa jedná o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka len po splnení zákonných podmienok obsiahnutých v predmetnom ustanovení. Postupca tak mohol pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky pričom súčasne bolo potrebné upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že postupca listom zo dňa 16.10.2019 žalovanú upozornil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 644 eur a v prípade, ak nedôjde k jej úhrade do 15 kalendárnych dní banka bude oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Následne banka listom zo dňa 12.11.2009 pristúpila k uplatneniu tohto práva a vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku tomu istému dňu. Avšak súd poukazuje najmä na skutočnosť, že z predmetných listín nie je možné zistiť pre ktorú splátku došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Z predmetnej Zmluvy o úvere vyplýva, že splatnosť jednotlivých splátok bola dohodnutá k 20 dňu v mesiaci, a teda pokiaľ veriteľ spoplatnil úver k 12.11.2019, pri splnení dikcie ust. § 53 ods. 9 mohol pristúpiť k spoplatneniu úveru pre nezaplatenie splátky splatnej k 20.07.2019, keďže od tohto obdobia by trojmesačná lehota uplynula k 20.10.2019 a k 12.11.2019 by teda mohol pristúpiť k predčasnému spoplatneniu úveru. Súd prvej inštancie uvádza, že postupca svoje právo uplatnil pre nezaplatenie splátky splatnej ku dňu 20.10.2019, a tak nemohla byť splnená zákonná dikcia vyplývajúca z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že došlo k neplatnému zosplatneniu, a vyhláseniu tak mimoriadnej splatnosti úveru, pričom dôsledkom vyhlásenia predčasnej splatnosti v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosť právneho úkonu.

7. V závere rozhodnutia súd prvej inštancie konštatuje, že za ďalší dôvod neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky možno považovať skutočnosť, že žalobca nepreukázal v predmetnom konaní, že zo strany jeho právneho predchodcu došlo k splneniu aj druhej požiadavky pre postúpenie pohľadávky obsahutej v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to v podobe písomnej výzvy žalovanej pred postúpením pohľadávky. Súd prvej inštancie uviedol, že za takúto výzvu nemožno považovať upozornenie zo dňa 16.10.2019, keďže táto výzva je predpokladom k uplatneniu práva v zmysle § 53 ods.9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že sa jedná o dva odlišné inštitúty, ktoré sledujú iné ratio legis a preto ich nie je možné stotožňovať. Taktiež uviedol, že za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je možné považovať ani písomnosť zo dňa 12.11.2019, ktorou oznamuje, že pristúpil k vyhláseniu predčasnej

splatnosti úveru. Následne pripomína že výzva v zmysle predmetného Zákona o Bankách je faktickým úkonom a nevyhnutnou podmienkou k tomu aby došlo k postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8. V prípade, že táto výzva nebola vykonaná a taktiež doručená žalovanej, nemôže byť platná ani Zmluva o postúpení pohľadávky, z ktorej vyvodzuje žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v danom prípade.

8. O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého žalovanej nárok náhradu trov konania nepriznal nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila a žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania.

9. Proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v súlade s § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil alebo zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia. Uviedol, že súd prvej inštancie v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR posudzoval platnosť zosplatnenia, keď túto platnosť posudzoval na základe vyhodnotenia právneho posúdenia veci jednou zo strán sporu. V tomto kontexte poukazuje najmä na to, že strany sporu sú povinné uviesť len skutkové tvrdenia, pričom právne posúdenie je už výhradne vecou súdu. Žalobca má za to, že vyriešenie a posúdenie pre nesplnenie ktorej zo splátok sa stal dlh splatným pri využití práva podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka je výhradne otázkou právnou, a preto vyjadrenie právneho názoru strany nemožno považovať za určenie skutkového stavu ako podľa názoru žalobcu nesprávne konštatoval v predmetnom konaní súd prvej inštancie. Zároveň v odvolaní poukazuje na fakt, že strany sporu majú povinnosť uviesť skutkové tvrdenia, avšak právne posúdenie je vecou súdu. Ďalej uvádza že v danom prípade skutkovo opísal, že dlžníci boli viac ako tri mesiace v omeškaní so splácaním splátok, a zároveň boli v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornení na uplatnenie práva podľa § 53 ods. 8 a § 565 Občianskeho zákonníka, pričom ich platobná disciplína ani takýmto upozornením obnovená nebola. Taktiež dodáva, že v tejto súvislosti vyslovil aj svoj právny názor, že prihladnuc k druhej vete § 565 Občianskeho zákonníka došlo k uplatneniu tohto práva v dôsledku nezaplatenia splátky, ktorá bezprostredne predchádzala uplatneniu tohto práva. Súd prvej inštancie však tento právny záver žalobcu považoval za nesprávny a nevenoval sa právnomu posúdeniu veci. Žalobca považuje právny názor súdu prezentovaný v odôvodnení rozhodnutia za šikanózný, a to najmä z dôvodu, že súd na základe právneho názoru žalobcu ohľadom uvedenia splátky pre ktorej nesplnenie došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti vyhodnotil tento právny úkon za neplatný. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že uviedol skutkové tvrdenia a predložil dôkazy na základe ktorých bolo možné vykonať právne posúdenie súdom, a preto bolo povinnosťou súdu posúdiť pre ktorú splátku nastalo zosplatnenie úveru, a v prípade ak by dospel k zisteniu, že žalobca túto splátku nesprávne uviedol, mal skúmať či na základe predložených dôkazov bolo možné poúdiť zosplatnenie inak ako to uvádza žalobca. Taktiež sa žalobca nestotožňuje s právnym názorom súdu, že výzva zo dňa 16.10.2019 a výzva zo dňa 12.11.2019 nespĺňajú kvalifikované podmienky výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázaním na zákonné znenie predmetného paragrafu a na opis zákonných podmienok vyjadrených v predmetnom ustanovení má žalobca za to, že prvoinštančný súd vedome dotvára v rozpore s vôľou zákonodarcu podmienky platnosti právnych úkonov, keďže jednak popiera možnosť veriteľa spísať do jednej listiny viacero právnych úkonov, a zároveň určuje aj povinný obsah úkonu, ktorý nevyplýva z právneho predpisu, čím dochádza k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

10. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie znemožňujúceho strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, nesprávnym skutkovým zisteniam, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávnym právnym posúdením, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení

rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

13. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

14. Podľa § 52 ods. 1 a podľa ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.10.2018 do 04.12.2018, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom.

15. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Vo vzťahu k námietke, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd zdôrazňuje, že pod právnym posúdením treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis použil, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery (viď napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. Cdo 7/2010). Odvolací súd ma teda za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý vyhlásil mimoriadne zosplatnenie predmetného úveru za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom následkom neplatnosti tohto právneho úkonu bola aj neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR keď platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti posudzoval len na základe skutkových tvrdení žalobcu. V predmetnom konaní právny predchodca žalobcu ako vyplýva z predloženého súdneho spisu vo výzvach adresovaných žalovanej neuviedol vo vzťahu k akej splátke, s ktorou je žalovaná v omeškaní uplatňuje právo podľa §52 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Následne, až po výzve súdu bolo žalobcom určené, že jeho právny predchodca predmetný úver zosplatnil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.10.2019. Súd prvej inštancie správne zdôraznil, že ak právny predchodca žalobcu zosplatnil úver výzvou zo dňa 12.11.2019 k tomu istému dňu, mohol tak urobiť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.07.2019. Ako však z vyjadrení žalobcu vyplýva, 365. bank, a.s., tak urobila pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.10.2019. V tomto prípade tak nebola dodržaná dikcia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, a tak ako súd prvej inštancie správne posúdil, možno tento právny úkon označiť ako neplatný. V súvislosti s postúpením tzv. živého úveru je potrebné dať do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/234/2018 zo dňa 16.07.2019, ktorý v rámci svojho rozsudku hovorí o tom, že je „absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku priečiace sa Zakone o bankách, ak by banky postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle predmetného zákona pod dohľad Národnej banky Slovenskej.“ (ďalej len ako „NBS“)

19. K námietkam nesprávneho skutkového zistenia odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie v predmetnej sporovej veci. Dokazovanie je potrebné vnímať ako procesný postup, ktorý smeruje k

vytvoreniu skutkových poznatkov potrebných pre rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania možno vzhliadať najmä v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza, a na ktorý následne aplikuje konkrétnu právnu normu. Zistenie skutkového stavu, ktorý je objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný predovšetkým aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení účastníkov a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporom konaní (primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom má odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená, keďže súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom na základe ním vykonaného hodnotenia dôkazov.

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 10.10.2018 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej 365 bank, a.s. ako právny predchodca žalobcu poskytla žalovanej a N., ktorý v rámci predmetnej Zmluvy vystupoval ako spoludlžník bezúčelový úver vo výške 11.500 eur. Predmetný úver sa zaviazali splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach po 154,25 eur, pri RPMN 6,70%, ročnej úrokovej sadzbe 6,50% a priemernej RPMN 8,87%. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru bola určená na 20.10.2026. Z dôvodu omeškania s plnením splátok pristúpil právny predchodca žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 12.11.2019. Následne, došlo k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01.10.2021, ktorú uzatvoril právny predchodca žalobcu a žalobca, pričom z prílohy k tejto Zmluve možno vidieť, že 365 bank, a.s. postúpila pohľadávku vo výške 13.605,75,-eur.

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, ktorý sa nachádza v režime spotrebiteľského práva. Pri uzatváraní Zmluvy zo dňa 10.10.2018 vystupoval právny predchodca žalobcu ako dodávateľ, ktorý konal v rámci svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, pričom žalovaná vystupovala v postavení spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. a tak sa na tento právny vzťah budú aplikovať právne normy spotrebiteľského práva. Zároveň odvolací súd považuje za dôležité poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne rozhodol o neplatnosti v zmysle §39 Občianskeho zákonníka Zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalobca vyvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu. V tomto kontexte poukazuje odvolací súd na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktoré upravuje špeciálne podmienky za splnenia ktorých možno pohľadávku platne postúpiť. Pohľadávka v zmysle zákonného znenia tohto ust. musí byť splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve, a kumulatívne musí byť splnené, že dlžník sa nachádza v omeškaní so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Odvolací súd má za to, že v predmetnom konaní neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V tomto zmysle možno poukázať na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/490/2016 zo dňa 29.11.2016, ktorý vo svojom rozhodnutí uvádza, že „splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.“ Odvolací súd sa tak stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, keď uvádza, že za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno považovať výzvu adresovanú žalovanej zo dňa 12.11.2019, v ktorej sa nespomína možný postup podľa spomínaného ustanovenia, pričom oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti právny predchodca žalobcu vyhlasuje predčasnú splatnosť. To napokon potvrdzuje aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.apríla.2018, keď sa zaoberal platnosťou alebo neplatnosťou právneho úkonu postúpenia pohľadávky so zdôraznením povinnosti splnenia predpokladov určených § 92 ods. 8, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky a v prípade ich nedodržania hrozí sankcia absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. K tomu uviedol, že rozhodujúcou okolnosťou v danom konaní bolo to, že sa jednalo o spotrebiteľský spor, pričom v súvislosti s poukazom na podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že sa jedná o špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu, nakoľko predmetný zákon je špeciálnym zákonom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

22. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Odvolací súd má za to, že v predmetnom konaní nedošlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, keďže konanie súdu prvej inštancie smerovalo k objasneniu podstaty a zmyslu podmienok vyjadrených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie nedotváral podmienky za ktorých možno určiť platnosť právnych úkonov, ako to namietal žalobca v odvolaní, ale poukázal na potrebu kumulatívneho naplnenia podmienok na základe, ktorých mohol právny predchodca žalobcu pristúpiť k postúpeniu predmetnej pohľadávky.

23. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdzuje.

25. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanej v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).